

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: DEN GAMLE ELSKER

Citation: Møller, Poul Martin: "DEN GAMLE ELSKER", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-moeller01val-shoot-workid60666.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

DEN GAMLE ELSKER

Og naar jeg nu bliver en gammel Mand,
Og mit Skæg er hvidt;
Naar Piben jeg holder med stumpede Tand,
Og hviler mig tit;

Og naar jeg en lille Papakalot
Paa Hovedet har,
Og ikke kan læse Aviserne godt
Foruden Glar;

Og naar du sidder, en gammel Viv,
Og har glemt din Sang,
Og ejer ej mer dit smækre Liv
Og din Jomfrugang;

Dit Hoved ligner en Bøg i Høst
Efter Regn og Blæst;
Du dølger et Lig af dit yndige Bryst
Med en sort Modest:

Da slumrer jeg engang sødelig ind
Og bliver saa blid,
Mens Fluerne surrer omkring min Kind
Ved Middagstid.

Da kommer en Drøm fra min Ungdomskaar
Til min Lænestol,
Efter dig jeg en inderlig Længsel faar,
Du Kvindernes Sol!

Da ta'r jeg min Stav, da ta'r jeg min Hat,
Og vandrer min Vej;
Om dit Hus jeg finder ved Dag eller Nat,
Det ænser jeg ej.

47 Jeg vandrer af Sted, saa godt jeg kan
Med de vaklende Knæ,
Og drikker af Bækkens det klare Vand
Med min Ryg til et Træ.

Og naar du da strikker med dine smaa
Ved det store Bord,
Med eet det banker pludselig paa,
Før du ved et Ord.

Da kommer en skikkelig gammel Person,
Hans Tinding er bar,
En underlig, sørgelig, lystig Patron,
To Roser han har.

Den ene sætter han i dit Bryst,
Den anden i sit,
Og ser paa den aldrende Viv med Lyst,
Og hviler sig lidt.

O Lina! huldsalige Lina min!
(Saa raaber han ud),
Lad mig hvile her ved din fagre Ruin,
Før mit Lys gaar ud.

Og hvor er din Barm, saa rund og saa fuld?

Du sølvergraa!
Du havde vel hundrede Krøller af Guld,
Nu har du saa faa.

Du var en Due saa mælkehvid;
Jeg var en Ørn.
Vor Alvor tog den løbende Tid!
Nu er vi Børn.

48 Op lystig! flet os et Silkegarn!
Væk med Forstand!
Kom lystig i Haven, du gamle Barn!
Med den lystige Mand.

To Skamler dem vil vi sætte os paa
Med barnlig Hu;
Og Sommerfugle, de røde, de blaa,
Dem fange vi nu.

Som Svalen bygger en Rede fin
Paa styrtede Mur,
Saa vil jeg nu her i det skønnes Ruin
Slaa op mit Skur.

Og naar de da visne, de Roser to,
Saa visne vi med.
Vi ville da sove sammen i Ro,
I en evig Fred.